

Publicerad 2008-08-27 21:36 av Mirela K.

"jag"

Jag har ofta tyckt att subjektet varit fult i orden man skriver. För blottande, för eget. Jag kände att jag ville dölja det i förklädda budskap, som bara skulle skymta vid noggrann läsning. Det skulle inte bli för uppenbart vem man egentligen var, eller uppfattades som. Men sedan tänktes tanken: "Varför det?" Spelar det verkligen någon roll om jag någon gång gör orden lite mer nakna? Generande kan vara bra. I lagom mängd. Ändå, det där ändå: jag trivs inte i ordet "jag". Det förstoras och blir mer personligt för mig om det görs till en del utav en större helhet – utan att nämnas vid namn, utan att ge det extra uppmärksamhet. Annars blir det lätt att tankar uppkommer tvärs över någons öga genom chiasma och till synspektrat, skapar en för uppenbar bild: någons dotter, ett ansikte, en hon, hon hon hon. Jag intar gärna en position som något annat: dött eller levande – det har ingen betydelse, ty, vi är det ena och det andra – förr eller senare. Vi är tickande bomber, med olika hastigheter inom, med olika noter som styr allt från yttranden till ageranden, eller både och. Vi finner toner hos andra som vi behagar – det tilldragar – attraherar. Som plus och minus. Vi erkänner varandra – varför då inte erkänna jaget? Jaget. Mig själv. Orden skriver sig själva, men greppar aldrig känslan tanken till fullo – den här trion greppar det som efterliknar, och till slut liknar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mirela K. med Poeter.se id #24323 innehar upphovsrätten